

HRNEČKU, VAŘ!

jedné vsi žila matka s dcerou. Byly velmi chudé. Jednou šla dcera do lesa na jahody, aby si z nich uvařily kaši. Když natrhala hrneček plný jahod, sedla si ke studánce a začala obědovat chleba. Tu se vedle ní objevila babička a říká: „Mám velký hlad, nedala bys mi kousek chleba?“ „Proč ne, třeba celý,“ řeklo děvče a dalo jí celý svůj oběd. „Protože jsi tak hodná, dám ti hrneček. Když ho doma postavíš na stůl a řekneš: „Hrnečku, vař!“ navaří ti tolik kaše, kolik budeš chtít. Když bude hrneček plný, řekneš: „Hrnečku, dost! a hned přestane vařit. Jen nezapomeň, co máš říct!“ řekla babička a zmizela.

Když přišlo děvče domů, vyprávělo matce, co se v lese přihodilo. Postavilo hrneček na stůl a řeklo: „Hrnečku, vař!“ Kaše se začala vařit a bylo jí víc a víc, až byl hrneček plný. Dcera řekla: „Hrnečku, dost!“ Obě si sedly a s chutí se najedly. Když dojedly, vzala dcera košík vajec a šla je prodat do města na trh.

Matka na ni čekala, čekala a nemohla se jí dočkat. Dostala hlad, tak vzala hrneček, postavila ho na stůl a řekla: „Hrnečku, vař!“ Kaše se začala vařit a než si nachystala misku a lžíci, hrneček už přetékal. Kaše se valila z hrnečku na stůl, ze stolu na lavici a z lavice na zem. Matka zapomněla, co má říct, aby hrneček přestal vařit. Naříkala, ale nic jí to nebylo platné. Kaše bylo čím dál víc a víc. Už jí byla plná světnice a tekla dveřmi a okny ven na náves.

Kdo ví, jak by to dopadlo, kdyby se právě dcera nevrátila a nekřikla: „Hrnečku, dost!“ Ale na návsi už bylo tolik kaše, že tudy lidé neprošli a museli se prokousat.

